

Ασκητές μέσα στον κόσμο

Βιβλίου Εκδόσεως Ιερού Ησυχαστηρίου Ἁγίου Ἰωάννου
Προδρόμου
Μεταμορφώσεως Χαλκιδικῆς).

Ο ευλογημένος Συμεών

Το 1922 ἦρθε ἀπὸ τὴν Μικρασία με τοὺς πρόσφυγες ἓνα ὀρφανὸ Ἑλληνόπουλο, ὀνόματι Συμεών. Ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιᾶ σὲ μιὰ παραγκούλα καὶ ἐκεῖ μεγάλωσε μόνου του. Εἶχε ἓνα καρτσάκι καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο. Γράμματα δὲν ἤξερε οὔτε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πίστη μας. Εἶχε τὴ μακάρια ἀπλότητα καὶ πίστη ἀπλή καὶ ἀπερίεργη.

Όταν ήρθε σε ηλικία γάμου νυμφεύθηκε, έκανε δυο παιδιά και μετακόμισε με την οικογένειά του στη Νίκαια. Κάθε πρωί πήγαινε στο λιμάνι του Πειραιά για να βγάλει το ψωμάκι του. Περνούσε όμως κάθε μέρα το πρωί από το ναό του αγίου Σπυρίδωνα, έμπαινε μέσα, στεκόταν μπροστά στο τέμπλο, έβγαζε το καπελάκι του και έλεγε: «Καλημέρα, Χριστέ μου, ο Συμεών είμαι. Βοήθησέ με να βγάλω το ψωμάκι μου». Το βράδυ που τελείωνε την δουλειά του ξαναπερνούσε από την Εκκλησία, πήγαινε πάλι μπροστά στο τέμπλο και έλεγε: «Καλησπέρα, Χριστέ μου, ο Συμεών είμαι. Σ' ευχαριστώ που με βοήθησες και σήμερα». Κι έτσι περνούσαν τα χρόνια του ευλογημένου Συμεών.

Περίπου το έτος 1950 όλα τα μέλη της οικογενείας του αρρώστησαν από φυματίωση και εκοιμήθησαν εν Κυρίω. Έμεινε ολομόναχος ο Συμεών και συνέχισε αγόγγυστα την δουλειά του αλλά και δεν παρέλειπε να περνά από τον άγιο Σπυρίδωνα να καλημερίζει και να καλησπερίζει τον Χριστό, ζητώντας τη βοήθειά Του και ευχαριστώντας Τον.

Όταν γήρασε ο Συμεών, αρρώστησε. Μπήκε στο Νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε περίπου για ένα μήνα. Μια προϊσταμένη από την Πάτρα τον ρώτησε κάποτε:

- Παππού, τόσες μέρες εδώ μέσα δεν ήρθε κανείς να σε δει. Δεν έχεις κανέναν δικό σου στον κόσμο;
- Έρχεται, παιδί μου, κάθε πρωί και απόγευμα ο Χριστός και με παρηγορεί.
- Και τι σου λέει παππού;
- «Καλημέρα, Συμεών, ο Χριστός είμαι, κάνε υπομονή».
- «Καλησπέρα, Συμεών, ο Χριστός είμαι, κάνε υπομονή».

Η προϊσταμένη παραξενεύτηκε και κάλεσε τον πνευματικό της, π. Χριστόδουλο Φάσο, να έρθει να δει τον Συμεών μήπως πλανήθηκε.

Ο π. Χριστόδουλος τον επισκέφθηκε, του έπιασε την κουβέντα, του έκανε την ερώτηση της Προϊσταμένης και ο Συμεών του έδωσε την ίδια απάντηση. Τις ίδιες ώρες πρωί και βράδυ, που ο Συμεών πήγαινε στο ναό και χαιρετούσε τον Χριστό, τώρα και ο Χριστός χαιρετούσε τον Συμεών. Τον ρώτησε ο Πνευματικός:

- Μήπως είναι φαντασία σου;
- Όχι, πάτερ, δεν είμαι φαντασμένος, ο Χριστός είναι.
- Ήρθε και σήμερα;
- Ήρθε.
- Και τι σου είπε;
- Καλημέρα Συμεών, ο Χριστός είμαι. Κάνε υπομονή σε τρεις μέρες θα σε πάρω κοντά μου πρωί πρωί.

Ο Πνευματικός κάθε μέρα πήγαινε στο Νοσοκομείο, μιλούσε μαζί του και έμαθε για την ζωή του. Κατάλαβε ότι πρόκειται περί ευλογημένου ανθρώπου. Την τρίτη ημέρα πρωί – πρωί πάλι πήγε να δει τον Συμεών και να διαπιστώσει αν θα πραγματοποιηθεί η πρόρρηση ότι θα πεθάνει. Πράγματι εκεί που κουβέντιαζαν, ο Συμεών φώναξε ξαφνικά: «Ήρθε ο Χριστός», και κοιμήθη τον ύπνο του δικαίου. Αιωνία του η μνήμη. Αμήν.

Μαρτυρία

Χρυσοπούλου Ιωάννου, Αρχιτέκτονος από την Αλεξανδρούπολη: «Είμαι παντρεμένος με την Σιοντοπούλου Ευανθία και έχουμε τρία παιδιά. Πριν από μερικά χρόνια όταν ο γιος μου Χρήστος ήταν τριάμισι χρόνων, συνήθιζε βλέποντας την μητέρα του να θυμιάζει το σπίτι, να την ακολουθή και να θυμιάζει (υποτίθεται) και ο ίδιος με την ξύλινη κουδουνίστρα του, η οποία έμοιαζε με θυμιατό, όλο το σπίτι επαναλαμβάνοντας το «Κύριε Ελέησον».

Κάποια μέρα ενώ θυμιάζε κατά την συνήθειά του με το παιχνίδι του, παρέλειψε να θυμιάση την γωνιά του σαλονιού όπου βρισκόταν η τηλεόραση. Αυτό το πρόσεξε η γυναίκα μου και τον ρώτησε γιατί δεν θυμιάζει το σαλόνι. Ο Χρήστος απάντησε εντελώς φυσικά ότι αυτός ο ξένος που κάθεται πάνω στην τηλεόραση δεν του επιτρέπει να θυμιάση εκεί. «Μα ποιος ξένος Χρήστος;», τον ξαναρωτά η γυναίκα μου. «Να, αυτός καλέ μαμά, που κάθεται πάνω στην τηλεόραση, δεν τον βλέπεις;» Ο Χρήστος έβλεπε με τα καθαρά μάτια της ψυχής του τον διάβολο πάνω στην τηλεόραση και τον οποίο μάλιστα ενωχλούσε το υποτιθέμενο θυμίαμα του Χρήστου.

Μετά από συζήτηση του παραπάνω γεγονότος με τον Πνευματικό μας πατέρα βγάλαμε την τηλεόραση από το σπίτι μας».

Μικρός με διορατικό χάρισμα

Τον Σεπτέμβριο κάποιου έτους στο ογκολογικό τμήμα του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου του Ρίου επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Ο μικρός Δημητράκης ζητούσε επειγόντως τον ιερέα του Νοσοκομείου. Ήθελε οπωσδήποτε να κοινωνήσει.

Ήταν 13 ετών. Ενάμιση περίπου χρόνο βρισκόταν στην συγκεκριμένη κλινική. Ένας μικρός πονοκέφαλος τον οδήγησε εκεί. Οι γιατροί διέγνωσαν καρκίνο του εγκεφάλου. Η καταγωγή του ήταν από το Φίερι της Αλβανίας. Οι γονείς του αβάπτιστοι. Έμεναν αρκετά χρόνια στην Πάτρα. Αυτός, λίγο

μετά την είσοδό του στο Νοσοκομείο, θέλησε να βαπτιστή. Άκουγε για τον Χριστό και ήθελε να γίνη «παιδί» Του. Βαπτίστηκε «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και τους Αγίου Πνεύματος», κατόπιν κατηχήσεως βέβαια.

Όλοι τον αγαπούσαν πολύ στην κλινική. Ο καρκίνος είχε προχωρήσει αρκετά και ήδη του είχε στερήσει την όραση. Δεν έβλεπε καθόλου, τίποτε και κανέναν. Άκουγε όμως με μεγάλη και θαυμαστή υπομονή. Δεν παραπονιόταν. Έλεγε ότι ο Θεός τον αγαπά πολύ. Προσευχόταν και παρακαλούσε και τους γονείς του να κάνουν το ίδιο.

Όσοι τον επισκέπτονταν καταλάβαιναν να υπάρχει κάτι διαφορετικό σ' αυτά το παιδί. Μιλούσε συνέχεια για τον Θεό. Ήταν πάντα ευγενικό και χαρούμενο. Το πρόσωπο του έλαμπε. Ήθελε να κοινωνάη συχνά των Τιμίων Δώρων. Όταν κάποιες φορές η μητέρα του ήταν σε κάποιον άλλο χώρο της κλινικής, φώναζε: «Μητέρα, έλα γρήγορα. Φτάνει ο παππούλης με τον Χριστό. Ανεβαίνει τα σκαλιά. Έλα να με ετοιμάσης». Και έτσι γινόταν. Ο ιερέας ερχόταν και εύρισκε τον Δημητράκη καθισμένο στο κρεβάτι του, με ανοιχτό το στόμα κάνοντας με ευλάβεια τον σταυρό του. Ενώ δεν ε γνώριζε την ακριβή ώρα της προσελεύσεως του ιερέως με τα Τίμια Δώρα, με διορατικό χάρισμα έβλεπε να έρχεται, μολονότι παρεμβάλλονταν δύο κλειστές πόρτες που εχώριζαν το δωμάτιό του από τον διάδρομο που ερχόταν ο ιερέας. Αυτό το βεβαιώνει και η ευλαβής κυρία Μαρία Γαλιατσάτου η οποία εθελοντικώς εφρόντιζε το παιδί αυτό. «Κυρία Μαρία, θέλω κάτι να σας πω», της είπε μια μέρα. «Όταν έρχεται ο παππούλης με τον Χριστό, τον βλέπω στις σκάλες, που ανεβαίνει και δίπλα του υπάρχουν δυό ψηλοί, όμορφοι άνθρωποι με ολόασπρη στολή που γέρνουν προς το Άγιο Ποτήριο και με ανοιχτά τα χέρια τους το προστατεύουν».

Κάποτε τον ρώτησε ο γιατρός: «Τι κάνεις, Δημητράκη, πώς πάμε;». Του απάντησε: «Κύριε γιατρέ, μπορώ να σας πω από κοντά. Εγώ είμαι καλά. Εσείς μη στεναχωριέστε που έφυγε η γυναίκα σας. Ο Θεός θα είναι μαζί σας γιατί είστε καλός

άνθρωπος». Ο γιατρός έμεινε λίγο ακίνητος. Κανείς δεν ήξερε το θλιβερό γεγονός που είχε συμβή την προηγούμενη ημέρα στο σπίτι του, ότι δηλαδή η γυναίκα του τον εγκατέλειψε και πήρε άλλον άντρα.

«Αυτό είναι παιδί του Θεού», έλεγαν όσοι το γνώριζαν.

Την τελευταία φορά που κοινώνησε δεν μπορούσε πλέον να σταθή καθιστός στο κρεβάτι αλλά υποδέχτηκε με χαρά και λαχτάρα τον Χριστό ξαπλωμένος. «Ευχαριστώ πολύ», ψέλλισε και μετά εκοιμήθη.

Ο ιερέας, όταν την άλλη μέρα πήγε στο νεκροτομείο να διαβάση στον Δημητράκη τον τρισάγιο, είπε: «Τέτοιο λείψανο πρώτη φορά στην ζωή μου βλέπω. Το πρόσωπό του είναι χαμογελαστό, λάμπει και έχει το χρώμα του κεχριμπαριού».

Οι γονείς του αγάπησαν τον Χριστό πολύ και θέλουν κι αυτοί να βαπτιστούν.

Κατά την πίστη και τα θαύματα

Διηγήθηκε ένας Μικρασιάτης ότι στο χωριό τους στην Μικρά Ασία, είχαν ένα αγίασμα. Κάποτε που αρρώστησε το ζώο τους ο πατέρας έστειλε το τουρκάκι που το είχε υπηρέτη, να φέρει με το «μπακράτσι» (σκεύος, σαν μικρός κουβάς) νερό από το αγίασμα. Το τουρκάκι βαρέθηκε να πάει μέχρι το αγίασμα και πήρε νερό από ένα πλησιέστερο ρέμα. Όταν έφερε το νερό και ράντισε το ζώο ο πατέρας, εκείνο αμέσως σηκώθηκε. Τότε το

τουρκάκι συγκλονίστηκε και ωμολόγησε: «Αφέντη, η πίστη εσάς των χριστιανών είναι μεγάλη. Το νερό δεν είναι από το αγίασμα». Αλλά εκείνος το δέχτηκε ως αγίασμα και κατά την πίστη του έγινε και η θεραπεία του ζώου.

Κάποιος χριστιανός πήγε να προσκυνήσει στα Ιεροσόλυμα, να γίνει Χατζής. Μια ευλαβής χριστιανή του παρήγγειλε να της φέρει ένα μικρό τεμάχιο Τίμιο Ξύλο για φυλαχτό. Εκείνος είτε γιατί ξέχασε είτε διότι δεν μπόρεσε να οικονομήσει, πήρε από το καράβι ένα κομματάκι ξύλου. Εκείνη το ασπάστηκε με ευλάβεια, σε περιπτώσεις δε ασθενείας σταύρωνε αρρώστους και γίνονταν καλά. Τελικά αυτός που της το έδωσε απόρησε και αναγκάστηκε να ομολογήσει την αλήθεια. Εκείνη η ευλογημένη από την μεγάλη της πίστη και ευλάβεια προς το Τίμιο Ξύλο, θεράπευε ασθενείς ακόμη και με κείνο το ξύλο του πλοίου.

«Μία από τις πολλές φορές που πηγαίναμε με τον ιερέα του

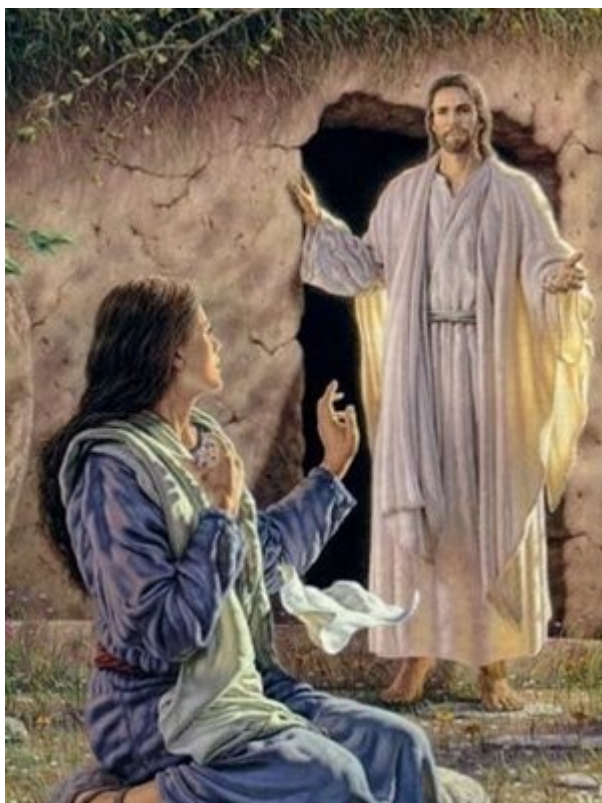
χωριού μου τον παπα-Αλέκο να εξυπηρετήσουμε τον συνοικισμό της Αμφιπόλεως», διηγήθηκε ο Γέροντας Γρηγόριος της Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Μεταμορφώσεως, «συναντήσαμε κάποιον ηλικιωμένο που τότε βοηθούσε στην Εκκλησία της Αμφιπόλεως. Συζητώντας μαζί του μας διηγήθηκε ένα γεγονός που συνέβη επί τουρκοκρατίας, όταν αυτός ήταν παιδί δώδεκα ετών:

«Είχε αρρωστήσει βαριά ο Αγάς, έτρεχε σε γιατρούς στα κοντινά μέρη, έφθασε μέχρι την Θεσσαλονίκη αλλά δεν μπορούσε να τον κάνει κανείς καλά και η υγεία του πήγαινε προς το χειρότερο. Καθηλώθηκε στο κρεβάτι. Κάποια μέρα απελπισμένος θυμήθηκε την αγία «Φωτίδα», το Εξωκκλήσι της Αγίας που ήταν κατά σάρκα αδερφή της αγίας Φωτεινής, το οποίο απέχει περίπου ένα χιλιόμετρο από τον συνοικισμό και στο οποίο μέχρι σήμερα αναβλύζει αγίασμα, το «αγίασμα της αγίας Φωτίδος». «Η αγία Φωτίδα θα με κάνει καλά», είπε ο Αγάς. Διέταξε λοιπόν τον επίτροπο της Εκκλησίας της Αμφιπόλεως να πάει να του φέρει αγίασμα από την αγία Φωτίδα.

Ο επίτροπος δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Βγαίνοντας όμως από το σπίτι του Αγά ψιθύρισε: «Γουρούνι, θα σου φέρω νομίζεις αγίασμα από την Αγία μας να το μαγαρίσεις;». Έφυγε, υπολόγισε την ώρα που θα έκανε να πάει και να επιστρέψει από το Εξωκκλήσι για να μην αντιληφθεί την απάτη ο Αγάς και τον τιωρήσει, πήρε κοινό νερό και το πήγε αντί για αγίασμα στον Αγά.

Ο Αγάς, όταν έφθασε το δήθεν αγίασμα της αγίας Φωτίδος, διέταξε τους παρισταμένους να τον ανασηκώσουν στο κρεβάτι του, έκλαψε και με ευλάβεια και δάκρυα στα μάτια είπε δύο φορές: «Αγία Φωτίδα, βοήθησέ με· αγία Φωτίδα, βοήθησέ με». Πήρε το «αγίασμα», όπως το θεωρούσε, το ήπια και την άλλη μέρα ήταν καλά. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι, ειδικά ο επίτροπος που ήξερε τι έκανε. Η πίστη, ο πόθος και η εμπιστοσύνη του

Αγά στην αγία Φωτίδα καθώς και οι πρεσβείες της Αγίας τον έκαναν καλά».

Διηγήθηκε η γιαγιά Λαμπρινή:

«Η κόρη μου Σταθούλα είχε περάσει τα δεκαοχτώ της και ήταν καιρός για παντρεία.

Άρχισαν τα προξενιά,
αλλά δεν με ανέπαιναν οι γαμπροί.

Ήταν ευκατάστατοι, καλοί άνθρωποι,
αλλά με σεσαλευμένη καθαρότητα.

Εκείνα τα χρόνια δεν είχε τόσο λόγο η νύφη για την επιλογή του γαμπρού

και επειδή είχα την μέριμνα του γαμπρού
ήθελα πρώτα απ' όλα να είναι καθαρός, αγνός.

Η Σταθούλα δεν είχε κλίσει για καλογοερική όπως εγώ
και έπρεπε να βρεθεί γαμπρός.

Μια μέρα το βράδυ που πήγα στο κρεβάτι να κοιμηθώ,
πήρα ως συνήθως να διαβάσω ένα βιβλίο

και ήμουν στενοχωρημένη γιατί δεν βρισκόταν ο γαμπρός.
Ο άνδρας μου κοιμόταν χωριστά για μην τον ενοχλώ.
Μόλις είχε πάρει ο ύπνος τον άνδρα μου,
άνοιξε το παράθυρο μόνο του
και μπήκε ο φύλακας Άγγελός μου.
Πήρε το πνεύμα μου.
Στο κρεβάτι μου έμεινε το σώμα μου μισοπεθαμένο.
Βαδίζαμε-βαδίζαμε χωρίς να ξέρω πού πάμε.
Φθάσαμε στην Πρέβεζα.
Μου λέει:
“Μην σταματάς καθόλου. Θέλουμε να πάμε στη Λευκάδα”.
Εγώ δεν ήξερα πού είναι η Λευκάδα.
Φθάσαμε στο νησί, πήγαμε σ’ ένα σπίτι στην εξώπορτα.
Μου λέει ο άγγελος:
“Κάθισε εδώ και εγώ θα ανοίξω την πόρτα.
Να κοιτάς μέσα”.
Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και είδα ένα νέο όρθιο,
με κουστούμι, με την πλάτη γυρισμένη.
Γύρισε τότε να κλείσει την πόρτα,
γιατί του φάνηκε ότι άνοιξε μόνη της
και τον είδα και από μπροστά.
Ο Άγγελος ήταν πνεύμα και εγώ άυλη και δεν μας έβλεπε.
–“Σου αρέσει για γαμπρός στην κόρη σου;”
–“Καλός είναι, αλλά είμαστε μακριά.”
–“Άγγελος είναι και αυτός όπως και εγώ.”
–“Άγγελο θα πάρει η κόρη μου; Άνθρωπος είναι, πώς θα πάρει
Άγγελο”,
ενώ εννοούσε την καθαρότητά του!
–“Από τώρα δεν θα κάνεις άλλο συνοικέσιο για την κόρη σου
ό,τι και να σου λένε οι άλλοι. Θα περιμένεις λίγα χρόνια, λόγω
κάποιων δυσκολιών, αλλά θα σου τον φέρω τον γαμπρό μόνο
του και θα βρει την κόρη σου.”
Ξεκινήσαμε την επιστροφή με τον ίδιο τρόπο.
Πέρασαν τρία χρόνια και πήγε η κόρη μου με το γιο μου σ’ ένα
ζαχαροπλαστείο.
Εκεί ήταν ο γαμπρός.
Μόλις την είδε, ήρθε και την ζήτησε σε γάμο.

Κατάλαβα ότι ήταν αυτός που ήθελε ο Θεός.
Τον δεχτήκαμε και δόξασα τον Θεό για την μεγαλοσύνη Του.»

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΣΚΗΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ

1. Πατήρ Βασίλειος, ο θαυματουργός
2. Άγιος Ιωάννης, ο νέος ελεήμων
3. «Ελέναμπα», η προορατική
4. Πρεσβυτέρα Κυριακή Γ. Τσιτουρίδου
5. Πατήρ Ηλίας Διαμαντίδης, ο μυροβλύτης...
6. Παπα-Γιάννης, ο εξορκιστής
7. Κωνσταντίνος Σωτηρίου
8. Σωτήριος Βακουφτσής
9. Νικόλαος Σαββούδης
10. Βαΐα Γεωργαννάκη
11. Αθήνα Σγούρου
12. Παπα-Βασίλειος Τρομπούκης
13. Σοφία Σαμαρά
14. Τατιανή Σαββίδου
15. Ο κοσμοκαλόγηρος Δημήτριος, ο καλυβίτης
16. Γερόντισσα Άννα
17. Πατήρ Ευστράτιος Παπαχρήστου
18. Γιαννούλα Θάνου
19. Λαμπρινή Βέτσιου
20. Κέτη Πατέρα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Στο νοητό στερέωμα της Εκκλησίας μας πολλοί υπέρλαμπροι αστέρες, δηλαδή γνωστοί άγιοι, ανήκουν στην τάξη των λαϊκών. Εκτός από τους μάρτυρες και τους νεομάρτυρες, που στην πλειονότητά τους ήταν λαϊκοί, υπάρχουν και πολλοί λαϊκοί άγιοι.

Η αγιότητα, λοιπόν, δεν είναι προνόμιο και αποκλειστικότητα των μοναχών και των ιερωμένων, αλλά δυνατότητα κάθε χριστιανού που έχει πίστη ορθή, μετάνοια και αγωνιστικό φρόνημα.

Στην ιστορία της Εκκλησίας μας βλέπουμε ότι μετά την κατάπαυση των διωγμών, οι θερμότεροι χριστιανοί δεν αρκέστηκαν στην απλή τήρηση των εντολών μέσα στον κόσμο αλλά εξήλθαν στην έρημο επιδιώκοντας το μαρτύριο της συνειδήσεως, την αδιάλειπτη προσευχή και την ευαγγελική τελειότητα. Έτσι δημιουργήθηκε η τάξη των μοναχών.

Ο τρόπος της ζωής τους απετέλεσε πρότυπο για τους ευλαβέστερους λαϊκούς. Έγιναν φως και παράδειγμα για τους αγωνιζόμενους μέσα στον κόσμο χριστιανούς, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μία ασκητική παράδοση που είχε αφετηρία τους μοναχούς της ερήμου και που εμπνεόταν και ενισχυόταν από το άφθαστο παράδειγμά τους.

Την παράδοση αυτή, δηλαδή αυτόν τον ασκητικό τρόπο ζωής, την μετέδιδαν οι γονείς στα παιδιά τους φυσικά και αβίαστα με το παράδειγμά τους.

Κατά συνέπεια η ορθόδοξη οικογένεια, η «κατ' οίκον Εκκλησία», υπήρξε ο φύλακας, ο φορέας, το σχολείο αυτού του ευαγγελικού και ασκητικού τρόπου ζωής. Συνήθως πίσω από

κάθε Άγιο υπήρξε και μία αγία μητέρα που γαλούχησε με τα ορθόδοξα ασκητικά νάματα τον υιόν της.

Η παράδοση γενικά αποτελεί την μνήμη του λαού και από τις καθαρώτερες μορφές της είναι η ορθόδοξη ασκητική. Αυτή είναι το γόνιμο και καρποφόρο έδαφος που βλάστησε άνθη πάντερπνα και ευωδέστατα κρίνα, τους εν τω κόσμω ασκητές που αν και αγωνίστηκαν μέσα στους πειρασμούς της κοινωνίας έφθασαν όμως σε μέτρα πνευματικά, πολλοί δε και αγίασαν.

Και αυτό το άρωμα της λαϊκής ασκητικής και ευλαβείας φθάνει μέχρι τις μέρες μας, εφ' όσον υπάρχουν πολλοί τέτοιοι ασκητές που και σήμερα παρ' όλες τις δυσκολίες, κατορθώνουν να ζουν ανώτερη πνευματική ζωή, παρόμοια με την μοναχική.

Από αγάπη και ευλάβεια προς αυτές τις χαριτωμένες ψυχές και από νοσταλγία προς αυτό το πατρικό πνεύμα που ήταν διάχυτο παλαιότερα, παρουσιάζεται η παρούσα συλλογή που αποτελεί τον Α' τόμο (αργότερα θα εκδοθεί και Β' τόμος). Περιλαμβάνει στο πρώτο μέρος Βιογραφίες εναρέτων και ασκητικώς βιωσάντων λαϊκών, μιας μοναχής εξ εγγάμων, και εγγάμων ιερέων, διότι και αυτοί έζησαν μέσα στον κόσμο και αντιμετώπισαν τους ίδιους πειρασμούς. Η έκταση των κεφαλαίων διαφέρει κυρίως λόγω ελλείψεως άλλων στοιχείων και δεν είναι ανάλογη με την αρετή των βιογραφουμένων. Παρατίθενται με χρονολογική σειρά με βάση την ημερομηνία της κοιμήσεώς τους.

Στο δεύτερο μέρος καταγράφονται μεμονωμένα θαυμαστά και διδακτικά περιστατικά αναφερόμενα σε αγώνες, αρετές και καταστάσεις υψηλές κάποιων ασκητών εναρέτων που έζησαν μέσα στον κόσμο. Ακόμη και σε θεϊκές επεμβάσεις δια των οποίων ο Θεός οδήγησε σε μετάνοια καλοπροαίρετες ψυχές ή

άλλες έσωσε από κινδύνους.

Όλοι οι αναφερόμενοι, έκτος ελαχίστων του δευτέρου μέρους, ανήκουν πλέον στην Θριαμβεύουσα Εκκλησία. Αναφέρονται επώνυμα και δύναται να ελεγχθεί η ακρίβεια των γραφομένων. Μερικούς είχαμε την ευλογία να τους γνωρίσουμε και να ωφεληθούμε. Τους άλλους γνώρισαν αξιόπιστοι μάρτυρες και τους βιογράφησαν. Θαυμάσαμε τον αγώνα τους και παραδειγματιστήκαμε από την υψηλή τους πολιτεία.

Οι βιογραφούμενοι έζησαν σε διαφορετικά μέρη της Ελλάδος και του εξωτερικού και σε διαφορετικές εποχές από την Τουρκοκρατία μέχρι σήμερα, ήταν διαφορετικής ηλικίας, φύλου και καταστάσεως (κληρικοί ή λαϊκοί, οικογενειάρχες ή κοσμοκαλόγηροι) και είχε ο καθένας απ' αυτούς τον χαρακτήρα του και τον προσωπικό του αγώνα αλλά είχαν όμως μεταξύ τους και κάποια κοινά χαρακτηριστικά: Πίστη δυνατή και μεγάλη αγάπη στον Χριστό. Αυτά τους παρακινούσαν στην τήρηση των θείων εντολών και σε μεγάλους ασκητικούς αγώνες (νηστείες εξαντλητικές, αγρυπνίες κάθε νύχτα, μετάνοιες και προσευχές). Είχαν επίσης ευλάβεια και δεν έλειπαν από την Εκκλησία. Ήταν πολύ ελεήμονες αν και πάμφτωχοι. Ήταν ανθεκτικοί στους πειρασμούς και υπομονετικοί στις δοκιμασίες, συγχωρητικοί στις αδικίες και δοξολογητικοί στις θλίψεις. Όμως είχαν απλότητα, ταπείνωση, αλλά για τον εαυτό τους καμμιά ιδέα' πίστευαν ότι είναι οι τελευταίοι, ότι δεν ξέρουν τίποτε και ότι δεν κάνουν τίποτε. Συνήθως ήταν αγράμματοι ή ολιγογράμματοι. Είχαν λίγες γνώσεις αλλά πολλά βιώματα.

Έζησαν βέβαια και στην κυριολεξία ασκητικά, γι' αυτό μπορούμε να τους ονομάσουμε ασκητές, αλλά και διότι ήταν πραγματικοί ασκητές και με την γενικότερη έννοια. Ασκητές της υπομονής, της αγάπης, της ταπεινοφροσύνης και τρόπον τινά ασκούσαν όλες τις αρετές. Είχαν σε κάποιο μέτρο την δικαιοσύνη των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, το μαρτυρικό φρόνημα των αγίων μαρτύρων, βιώνοντας το αναίμακτο μαρτύριο της συνειδήσεως, την απέραντη υπομονή στις δοκιμασίες και την σιωπηρή και βιωματική ομολογία πίστεως, ιδιαίτερα στην σύγχρονη εποχή της αποστασίας, μαζί με την ασκητικότητα των οσίων Πατέρων της ερήμου. Τα έργα τους,

περισσότερο από τα λόγια τους, κηρύττουν στους άλλους τον Θεό και την Βασιλεία Του και παρακινούν σε μετάνοια και αγώνες.

Μερικοί, όπως θα φανή, αξιώθηκαν διορατικού και προορατικού χαρίσματος κατά ανάγκη και κατά περίσταση. Άλλοι με την ταπεινή και δυνατή προσευχή τους έκαναν θαύματα. Ιερείς απλοί με μεγάλη χάρη θεράπευαν και έβγαζαν δαιμόνια. Κάποιοι έγιναν θεωροί του ακτίστου φωτός, είδαν Αγίους, την Παναγία, τον ίδιο τον Χριστό, μέσα στην απλότητα και στην καθαρότητά τους. Τέλος, άλλοι τιμήθηκαν με ευωδία και αφθορία του λειψάνου τους μετά την ανακομιδή. Ουδεμία σχέση έχουν τα θεϊκά χαρίσματά τους με τα σημεία που κάνουν οι μάγοι και οι πλανεμένοι ψευδοεξορκιστές. Άλλα είναι τα σημεία της χάριτος και άλλα τα δαιμονικά σημεία. Όπως λέγει ο Κύριος, από τον καρπό τους διακρίνονται. Έτσι οι αναφερόμενοι ασκητές είναι ταπεινοί και αφιλάργυροι. Ζητούν την δόξα του Θεού και το καλό των ανθρώπων. Μεταδίδουν χαρά, ειρήνη, ευλογία, παρηγοριά και όχι ταραχή, σύγχυση και φόβο. Είναι μεγάλοι στην απλότητά τους και ταπεινοί στα πνευματικά τους κατορθώματα. Για τους πολλούς είναι άσημοι και περιφρονημένοι, αλλά «ο Θεός εξελέξατο τους πτωχούς του κόσμου πλουσίους εν πίστει και κληρονόμους της βασιλείας Του» (Ιακ. β', 5). Αυτοί είναι τα μωρά και εξουθενημένα του κόσμου, οι αφανείς στύλοι που στηρίζουν την οικουμένη, το φως και το άλας του κόσμου. Οι απλές ψυχές τους έγιναν οίκοι της χάριτος και θησαυροφυλάκια όλων των πνευματικών αξιών. Μέσα στην ζωή και στο πιστεύω αυτών των ανθρώπων υπάρχει όλη η ορθόδοξη θεολογία, όλες οι αξίες και τα ιδανικά του Γένους μας. Στα πρόσωπα και στον αγώνα αυτών των ταπεινών ψυχών προβάλλεται και αναδεικνύεται η ορθόδοξη παράδοσή μας, το μεγαλείο της πίστεώς μας, Αυτός ο ίδιος ο Χριστός, ο

ενεργών και λαλών δι' αυτών και χαριτώσας αυτούς. Αν και χαρισματούχοι, εξομολογούνται, υπακούουν και καθοδηγούνται από τους ιερείς. Έτσι θέλει ο Θεός και αυτή είναι η τάξη της Εκκλησίας μας.

Δεν είναι μόνο θαυμαστά και ωφέλιμα για μας τα πνευματικά τους επιτεύγματα, αλλά μας μεταδίδουν και ένα άλλο πνεύμα και μια διαφορετική νοοτροπία από την δική μας. **Εμείς θέλουμε να κερδίσουμε τον παράδεισο αλλά να έχουμε και όλες τις ανέσεις σ' αυτήν την ζωή**, ενώ αυτοί είχαν τόση αγάπη για τον Χριστό, που έκαιγε τα κοσμικά και αμαρτωλά. **Εμείς χωρίς θυσίες και με λίγο κόπο θέλουμε να σωθούμε**, αυτοί θυσίασαν τα πάντα για τον Χριστό και μερικοί έφθασαν στο κατά προαίρεση μαρτύριο. Με λίγα λόγια οι βιογραφούμενοι ασκητές είναι οδοδείκτες για την βασιλεία των ουρανών. Μας δείχνουν τον δρόμο για την αγιότητα που οι ίδιοι εβάδισαν. Πιστοποιούν ότι και σήμερα μπορεί κανείς να αγιάσει και μέσα στον κόσμο. Ο Χριστός έχει σε κάθε εποχή τους εκλεκτούς Του. Και σήμερα ευτυχώς δεν λείπουν και εξ αιτίας των Αγίων υπάρχει ακόμη ο κόσμος.

Η πνευματική τους κατάσταση επέδρασε αθόρυβα στο οικογενειακό και συγγενικό περιβάλλον, στον περίγυρό τους. Έχοντας χάρη και παρρησία ενώπιον του Θεού, όσο ζούσαν βοήθησαν πολλούς να μετανοήσουν και να πιστέψουν στον Θεό. Αλλά βοηθούν και μετά την κοίμησή τους, διότι η ευσπλαχνία του Θεού δυσωπείται από τις ευχές των προγόνων και μακροθυμεί για την μετάνοια και την σωτηρία των απογόνων. Ο Θεός έναν ολόκληρο λαό, τον Ιουδαϊκό, τον ευσπλαχνίσθηκε για την αρετή του προγόνου τους θεοπάτορος Δαβίδ. «Και ουκ ηθέλησε Κύριος διαφθείραι τον Ιούδαν δια Δαβίδ τον δούλον

αυτού» (Δ' Βασ. η', 19).

Επηρεάζει η πνευματική τους κατάσταση ακόμη και την φύση, όπως αναφέρει ο ψαλμωδός: «Ἔθετο (Κύριος) ἔρημον εἰς λίμνας υδάτων και γην ἀνυδρον εἰς διεξόδους υδάτων» (Ψαλμ. ρστ', 35). Δηλαδή την ἔρημο και ἀνυδρη γη ο Θεός την κάνει καρποφόρο, γιατί δίνει την ευλογία του μέσω και χάριν των καλών ἀνθρώπων, ενώ την καρποφόρο την μεταβάλλει «εἰς ἄλμην, ἀπό κακίας των κατοικούντων εν αὐτή» (Ψαλμ. ρστ', 34).

Ο ἄνθρωπος χωρίς πίστη μοιάζει με τυφλό παραπαίοντα στο σκοτάδι. Κοινωνία χωρίς αξίες και ιδανικά είναι σώμα ἀψυχο που αποσυντίθεται. Σήμερα πολλοί χωρίς την πίστη «εξέλιπον, ἀπώλοντο δια την ανομίαν αὐτών» (Ψαλμ. οβ', 19). Η κοινωνία μας δυστυχώς παρουσιάζει σημάδια αποσυνθέσεως και αυτοκαταστροφής. Ποιά είναι η αἰτία όλων των κακών; «Διότι οὐκ ἔστι Κύριος ο Θεός μου εν εμοί, εὔροσάν με τα κακά ταῦτα» (Δευτ. λα', 17), ἀπαντά ο προφητικός λόγος. Πολλοί προτείνουν διάφορες θεραπείες. Ὅμως **μια καινούργια κοινωνία μόνο με καινούργιους (ανακαινισμένους εν Χριστώ) ἀνθρώπους μπορεί να υπάρξει**. Το πνεύμα που ζωοποιεί, διατηρεῖ και σώζει τον ἄνθρωπο και το Γένος μας, είναι η εν μετανοία βίωση της ορθοδόξου πίστεώς μας. Αὐτήν την ἀλήθεια ἀποδεικνύουν περίτρανα με την ζωή τους οι βιογραφούμενοι ἀσκητές.

Αν και ἔζησαν σε δύσκολες εποχές και ἀντιμετώπισαν πολέμους, προσφυγιά, κατοχή, πείνα και διωγμούς, κατόρθωσαν ὄχι μόνο να τα ξεπεράσουν ὅλα και να "ζήσουν εκ πίστεως", ἀλλά επειδή είχαν την ευλογία του Θεού στην ζωή τους ἦταν ἀγνωστα γι' αὐτούς αὐτά που χαρακτηρίζουν σήμερα την κοινωνία μας: Τα ἀγχη, οι ψυχασθένειες, τα ναρκωτικά, τα διαζύγια, οι εκτρώσεις, τα πάχη και οι διαιτολογίες, η ἔλλειψη νοήματος και σκοπού στην ζωή, οι απογοητεύσεις και αυτοκτονίες.

Οι βιογραφούμενοι δεν είναι λείψανα ευσεβούς παρελθούσης εποχής ἀλλά ἐμψυχες, καθαρές και χαριτωμένες εἰκόνες του Ἀρχετύπου, που μεταφέρουν σ' εμάς την Χάρι και την ευλογία του Θεού, και γι' αὐτό είναι ἀξιοι προς μίμηση.

Σήμερα ιδιαίτερα έχουμε ανάγκη από τέτοια φωτεινά παραδείγματα. Τώρα που διαμορφώνεται ένας άλλος τύπος άνθρωπου, φίλαυτου και εγωκεντρικού, η προβολή και η μίμηση αυτών των χαριτωμένων ψυχών θα βοηθήσει να τονωθεί η λαϊκή ασκητική παράδοσή μας, ώστε βιώνοντάς την να επανέλθουμε στο αρχέγονο και πρωτόκτιστο κάλλος, και να αναζωγραφήσουμε την αληθινή εικόνα του ανθρώπου, που δυστυχώς βρίσκεται συγκεχωσμένη στα πάθη και τις δικαιολογίες ημών των σημερινών σαρκικών ανθρώπων. Γένοιτο.

Παρουσίαση

Το βιβλίο αυτό, που εξεδόθη αρχές του 2008, αποτελεί μια ξεχωριστή παρουσία μέσα στην πληθωρική παραγωγή θρησκευτικών βιβλίων τα τελευταία χρόνια στην πατρίδα μας. Πρόκειται για συναγωγή είκοσι βιογραφιών αγιασμένων ψυχών, κληρικών και λαϊκών, που έζησαν και αγωνίσθηκαν τον καλόν αγώνα τού Χριστού από τα μέσα περίπου του 19ου αιώνας μέχρι και το τέλος του 20ού. Στο βιβλίο περιλαμβάνονται επίσης 45

«θαυμαστά και διδακτικά περιστατικά» της ίδιας περιόδου.
Απ' όσο ξέρουμε, το σύνολο σχεδόν των βιογραφουμένων εδώ αγίων μορφών για πρώτη φορά παρουσιάζεται στο ευρύ κοινό. Το σημαντικό όμως, που καθιστά το βιβλίο πραγματικό εντρύφημα φιλαγίων αναγνωστών, είναι το ύφος και ήθος της αφηγήσεως, στα χνάρια των παλαιών σεμνών και λιτών συναξαριών. Τα συναξάρια τού βιβλίου αποπνέουν άρωμα παρόμοιο με εκείνο αντιστοίχων συναξαριακών συγγραφών τού μακαριστού αγίου Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου. Αξίζει ο κατά Χριστόν έπαινος στην Αγιορείτικη Καλύβη, η οποία είχε την πρωτοβουλία και την ευθύνη της συγκεντρώσεως των στοιχείων από αξιόπιστους μάρτυρες και της επεξεργασίας τών στοιχείων αυτών. Την κεντρική - αποκλειστική διάθεση του βιβλίου έχει το Ιερόν Ησυχαστήριο «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος»
Τ.Κ. 630 88
Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής.
Τηλ. 23750.61592
Τηλεμοιότυπον: 23750.61103.
Τα έσοδα από την πώληση του βιβλίου θα διατεθούν -όπως αναφέρεται στη σ. 4 του βιβλίου- «για ένα λιθαράκι στο Ναό του Σωτήρος μας Χριστού», «όταν οι υπεύθυνοι ενθυμηθούν να πραγματοποιήσουν το λησμονημένο και ανεκπλήρωτο τάμα του Έθνους και αρχίσει η ανοικοδόμηση του Ναού».

